УДК 343.102-043.5:343.132-043.5:343.985.7:343.615
DOI https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series18.2026.48.02

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Ботнаренко І. А., Крижна В. В.

МІЖВІДОМЧА ВЗАЄМОДІЯ СЛІДЧОГО ЯК УМОВА ЕФЕКТИВНОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПОВ’ЯЗАНИХ ІЗ ДОМАШНІМ НАСИЛЬСТВОМ

У статті досліджено міжвідомчу взаємодію слідчого під час розслідування кримінальних правопорушень, пов’язаних із домашнім насильством. Обґрунтовано, що специфіка таких кримінальних проваджень полягає у поєднанні процесуального, криміналістичного, соціального, медичного та превентивного компонентів. Саме тому ефективне розслідування не може обмежуватися лише виконанням окремих слідчих дій, а потребує узгодженої діяльності слідчого, працівників оперативних і превентивних підрозділів Національної поліції України, патрульної поліції, спеціалізованих підрозділів з протидії домашньому насильству, служб у справах дітей, закладів охорони здоров’я, соціальних служб та суб’єктів безоплатної правничої допомоги.

Запропоновано розглядати слідчого як процесуального координатора міжвідомчої взаємодії, роль якого полягає не у підміні повноважень інших суб’єктів, а в організації належного обміну інформацією, визначенні доказових завдань, забезпеченні своєчасного виконання доручень, недопущенні дублювання дій і збереженні процесуальної якості доказів. Доведено, що міжвідомча взаємодія у кримінальних провадженнях щодо домашнього насильства має відрізнятися від міжвідомчого партнерства: перша є процедурно-функціональним інструментом виконання конкретних завдань розслідування, тоді як друге формує ширшу модель довгострокової співпраці суб’єктів протидії домашньому насильству.

Проаналізовано положення Кримінального процесуального кодексу України, Кримінального кодексу України, Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», відомчих актів Міністерства внутрішніх справ України, а також сучасні наукові підходи до організації взаємодії слідчого з іншими суб’єктами. Сформульовано ознаки ефективної міжвідомчої взаємодії: нормативна визначеність, процесуальна керованість, своєчасний обмін інформацією, розмежування компетенцій, орієнтація на доказування систематичності насильства, пріоритет безпеки потерпілої особи та запобігання повторній віктимізації.

Ключові слова: *домашнє насильство, кримінальне правопорушення, слідчий, міжвідомча взаємодія, міжвідомче партнерство, процесуальна координація, досудове розслідування, доказування, потерпіла особа, повторна віктимізація.*

Постановка проблеми. Домашнє насильство належить до тих кримінально-правових явищ, щодо яких стандартне реагування правоохоронного органу часто є недостатнім. Його особливість полягає не лише у факті вчинення окремого насильницького діяння, а в повторюваності поведінки кривдника, залежності потерпілої особи від сімейного або побутового середовища, страху перед повторним насильством, економічній чи психологічній залежності, а також у високому рівні латентності. У таких умовах доказування не може будуватися виключно на первинному повідомленні або окремому епізоді. Слідчий має встановити не лише подію кримінального правопорушення, а й контекст, попередні звернення, динаміку конфлікту, ризики для потерпілої особи та можливість подальшого насильства.

Кримінально-правову основу відповідальності за домашнє насильство становить стаття 126-1 Кримінального кодексу України, яка пов’язує це кримінальне правопорушення із систематичним вчиненням фізичного, психологічного або економічного насильства щодо подружжя, колишнього подружжя чи іншої особи, з якою винний перебуває або перебував у сімейних чи близьких відносинах [3, ст. 126-1]. Саме ознака систематичності робить взаємодію слідчого з іншими суб’єктами особливо важливою, оскільки попередні звернення, оцінка ризиків, медичні документи, пояснення свідків і дані превентивної роботи можуть мати доказове значення.

Кримінальне провадження щодо домашнього насильства потребує поєднання процесуальних, криміналістичних, соціальних, медичних і превентивних заходів. Слідчий, діючи в межах

повноважень, визначених Кримінальним процесуальним кодексом України, організовує збирання доказів, надає доручення оперативним підрозділам, забезпечує проведення слідчих дій та ініціює необхідні експертизи [1, ст. 40, 41, 93, 242, 243]. Водночас належне розслідування таких правопорушень неможливе без інформації, яку отримують інші суб'єкти: патрульні поліцейські під час первинного реагування, працівники превентивних підрозділів, спеціалізовані підрозділи з протидії домашньому насильству, соціальні служби, заклади охорони здоров'я, служби у справах дітей і суб'єкти безоплатної правничої допомоги.

Проблема полягає в тому, що така взаємодія не завжди має належну процедурну визначеність. На практиці можливі втрата первинної інформації, несвоєчасне передання матеріалів слідчому, дублювання опитувань потерпілої особи, формальне використання результатів оцінки ризиків, недостатній обмін даними щодо попередніх звернень і неналежна координація заходів безпеки. Це впливає не лише на повноту доказування, а й на захист потерпілої особи. Повторне відтворення травматичних обставин перед різними службами без належної координації може призводити до повторної віктимізації та зниження довіри до правоохоронної системи.

Саме тому міжвідомчу взаємодію слідчого доцільно розглядати не як допоміжний організаційний елемент, а як умову ефективного досудового розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством. Її зміст має охоплювати не лише обмін інформацією, а й розмежування компетенцій, своєчасну передачу матеріалів, узгоджене планування слідчих та інших процесуальних дій, оцінку ризиків для потерпілої особи, забезпечення доказової якості інформації та запобігання повторному насильству.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика взаємодії суб'єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству активно досліджується в українській юридичній науці. І. Білоус аналізує систему суб'єктів протидії домашньому насильству, звертаючи увагу на проблеми їхньої взаємодії та необхідність комплексного підходу до організації співпраці [9, с. 406–415]. О. Яра та Н. Стасюк розглядають проблемні питання кримінального провадження щодо домашнього насильства, зокрема недоліки досудового розслідування та судового розгляду таких проваджень [10, с. 146–150].

Роль Національної поліції України у системі суб'єктів протидії домашньому насильству досліджує В. Саббатовський, який наголошує на значенні системної взаємодії між уповноваженими суб'єктами [11, с. 251–254]. А. Правдюк також аналізує місце Національної поліції України у цій системі, акцентуючи на потребі чітких алгоритмів реагування, дотриманні прав людини та належній професійній підготовці поліцейських [12, с. 404–416].

Н. Король досліджує механізми взаємодії суб'єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству на регіональному та місцевому рівнях і обґрунтовує доцільність протоколів міждисциплінарної співпраці [13, с. 50–62]. О. Салманова та І. Казанчук розкривають адміністративно-правові засади міжвідомчої взаємодії Національної поліції України з іншими суб'єктами протидії домашньому насильству, зокрема в контексті створення єдиних інформаційних рішень для обміну даними [14, с. 314–329].

Безпосередньо питання взаємодії слідчого з іншими учасниками правових відносин під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, розглядають В. Гусєва та К. Шаповал [15, с. 100–112]. Координаційну діяльність слідчого під час розслідування таких кримінальних правопорушень аналізують Ю. Комаринська, В. Лісогор і В. Романська [16, с. 158–168]. Методичні аспекти розслідування домашнього насильства розкриває Ю. Слухаєнко, який приділяє увагу взаємодії слідчого з оперативними підрозділами та іншими суб'єктами [17, с. 121]. Організаційно-тактичні основи такої взаємодії досліджують К. Шаповал і О. Прокопенко [18, с. 496–504].

Попри значний науковий доробок, недостатньо конкретизованою залишається саме роль слідчого як процесуального координатора міжвідомчої взаємодії у кримінальних провадженнях щодо домашнього насильства. Окремого аналізу потребує не лише перелік суб'єктів взаємодії, а й те, як слідчий організовує обмін інформацією, визначає доказові завдання, забезпечує процесуальну якість отриманих матеріалів, узгоджує заходи захисту потерпілої особи та запобігає повторній віктимізації.

Мета дослідження. Метою статті є теоретико-прикладний аналіз міжвідомчої взаємодії слідчого під час розслідування кримінальних правопорушень, пов’язаних із домашнім насильством, визначення її змісту, ознак і проблем практичної реалізації, а також обґрунтування ролі слідчого як процесуального координатора такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Міжвідомча взаємодія слідчого у кримінальних провадженнях щодо домашнього насильства має розглядатися крізь призму завдань кримінального провадження, визначених Кримінальним процесуальним кодексом України: захист особи, суспільства і держави від кримінальних правопорушень, охорона прав і законних інтересів учасників кримінального провадження, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування [1, ст. 2]. У справах про домашнє насильство ці завдання набувають особливої складності, оскільки слідчий повинен не лише зібрати докази конкретного епізоду, а й встановити системність насильницької поведінки, ризики повторення насильства та потребу потерпілої особи у захисті.

Правову основу такої взаємодії становлять не лише норми кримінального процесуального законодавства. Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначає домашнє насильство як діяння фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, а також погрози вчинення таких діянь [2, ст. 1]. Цей Закон покладає на уповноважені підрозділи органів Національної поліції України повноваження щодо виявлення фактів домашнього насильства, реагування на них, прийняття і розгляду заяв та повідомлень, інформування постраждалих осіб про їхні права і можливості отримання допомоги, а також винесення термінових заборонних приписів у передбачених законом випадках [2, ст. 10, 24, 25]. Отже, ще до початку або на початковому етапі кримінального провадження формується інформаційна база, яка може мати доказове значення.

Слідчий у таких провадженнях не є єдиним суб’єктом реагування, однак саме він забезпечує процесуальну спрямованість отриманої інформації. На відміну від соціальної служби, медичного закладу, патрульної поліції або превентивного підрозділу, слідчий оцінює інформацію з погляду її належності, допустимості, достовірності та достатності для доказування. Тому його координаційна роль полягає не у керівництві всіма суб’єктами протидії домашньому насильству, а у визначенні того, які відомості мають бути отримані, у якій формі вони повинні бути зафіксовані та як вони можуть бути використані у кримінальному провадженні.

У науковій літературі слушно підкреслюється, що взаємодія слідчого з оперативними підрозділами та іншими суб’єктами у розслідуванні домашнього насильства передбачає узгодженість дій за часом, місцем і послідовністю, а також використання можливостей різних підрозділів Національної поліції України, інших органів публічної влади, органів місцевого самоврядування і окремих громадян [17, с. 121]. Такий підхід відображає практичну складність розслідування, але потребує уточнення. У кримінальному провадженні взаємодія не може бути безмежною: вона має бути підпорядкована процесуальній формі, межам компетенції суб’єктів і завданням доказування.

Дискусійним є розширення поняття взаємодії слідчого до рівня загального міжвідомчого процесу, що охоплює всі напрями протидії домашньому насильству. К. Шаповал та О. Прокопенко обґрунтовують комплексний характер взаємодії, який включає широке коло суб’єктів, залучених до захисту потерпілих осіб і протидії насильству [18, с. 500]. Така позиція є обґрунтованою з огляду на системний характер домашнього насильства. Водночас, на нашу думку, у кримінальному провадженні необхідно розмежовувати широку міжвідомчу співпрацю у сфері протидії домашньому насильству і власне процесуальну взаємодію слідчого. Перша може мати стратегічний, превентивний і соціальний характер, тоді як друга має бути спрямована на виконання конкретних завдань досудового розслідування.

У ширшому аспекті В. Дрозд звертає увагу на розмежування міжнародної, міжвідомчої та внутрішньовідомчої взаємодії органів розслідування [19, с. 40–43]. Для цієї статті принциповим є саме міжвідомчий рівень, оскільки розслідування домашнього насильства потребує не лише взаємодії всередині Національної поліції України, а й залучення медичних, соціальних, освітніх та інших компетентних суб’єктів, інформація яких може впливати на якість доказування і безпеку потерпілої особи.

У цьому аспекті важливим є розмежування понять «міжвідомча взаємодія» і «міжвідомче партнерство». Н. Король звертає увагу на те, що в науковій і практичній площині ці поняття нерідко використовуються як близькі, оскільки обидва відображають спільну діяльність різних суб'єктів у сфері протидії домашньому насильству [13, с. 54]. У зарубіжній літературі міжвідомчі партнерства у сфері протидії злочинності розглядаються як складні організаційні моделі, ефективність яких залежить від чіткості цілей, розподілу відповідальності та механізмів оцінювання результатів [20, p. 171–225].

Однак партнерство має ширший і довготривалий характер: воно пов'язане з формуванням сталої моделі співпраці, довірою між суб'єктами, плануванням спільних заходів, обміном досвідом і розвитком інституційної спроможності. Натомість міжвідомча взаємодія слідчого є більш конкретною: вона виникає у зв'язку з певним кримінальним провадженням, має процедурну мету і повинна давати вимірюваний результат у вигляді доказів, процесуальних рішень або заходів захисту потерпілої особи.

З огляду на це міжвідомчу взаємодію слідчого під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, доцільно визначати як нормативно врегульовану, процесуально керовану і функціонально узгоджену діяльність слідчого з іншими підрозділами Національної поліції України та компетентними суб'єктами публічного і соціального реагування, спрямовану на своєчасне збирання і перевірку доказів, забезпечення безпеки потерпілої особи, встановлення системності насильства та запобігання повторним правопорушенням.

Нормативна модель такої взаємодії має кілька рівнів. Перший рівень є кримінальним процесуальним. Він охоплює повноваження слідчого, доручення оперативним підрозділам, збирання доказів, привід, проведення експертиз та інші процесуальні інструменти [1, ст. 40, 41, 93, 140, 242, 243]. Другий рівень є відомчо-організаційним і пов'язаний з організацією діяльності слідчих підрозділів, взаємодією органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України, а також реагуванням на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події [4; 5; 6]. Третій рівень є спеціальним для сфери домашнього насильства і стосується оцінки ризиків, винесення термінового заборонного припису, інформування постраждалої особи та організації подальших заходів захисту [2, ст. 24, 25; 7; 8].

Практична роль слідчого у цій системі полягає у перетворенні розрізнених відомостей на доказову інформацію. Первинний виклик патрульної поліції, відеозаписи з нагрудних камер, пояснення потерпілої особи і свідків, медичні документи, відомості про попередні звернення, оцінка ризиків, інформація соціальних служб або служб у справах дітей самі по собі не утворюють завершеної доказової системи. Вони набувають процесуального значення тоді, коли слідчий своєчасно витребовує їх, перевіряє, оцінює у взаємозв'язку з іншими доказами і визначає, які слідчі дії необхідно провести для підтвердження або спростування відповідних обставин.

Особливе значення має взаємодія слідчого з патрульною поліцією і працівниками, які першими прибувають на місце події. Саме на початковому етапі найчастіше фіксуються сліди насильства, емоційний стан потерпілої особи, поведінка кривдника, обстановка в помешканні, наявність дітей, пошкодження майна, алкогольне чи інше сп'яніння, свідки події. Інструкція з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події передбачає порядок дій нарядів поліції та працівників слідчо-оперативної групи, зокрема виїзд на місце події, фіксацію часу прибуття, обставин і результатів реагування, а також інформування оперативного чергового щодо попередньої кваліфікації кримінального правопорушення [6, розд. IX–X]. Для слідчого ця інформація є важливою, оскільки дозволяє відновити первинну картину події, яка з часом може бути спотворена або втрачена.

Взаємодія з превентивними підрозділами Національної поліції України має інше функціональне призначення. Дільничні офіцери поліції, працівники ювенальної превенції та спеціалізовані підрозділи з протидії домашньому насильству можуть надати інформацію про попередні виклики, профілактичні бесіди, перебування кривдника на профілактичному обліку, склад сім'ї, наявність дітей, поведінку особи в побуті, попередні адміністративні матеріали та застосовані

заходи реагування. Для кримінальних проваджень за фактами домашнього насильства така інформація має значення не лише для характеристики особи кривдника, а й для доведення повторюваності або системності протиправної поведінки.

Окремий блок становить взаємодія із закладами охорони здоров’я. Медичні документи можуть підтверджувати тілесні ушкодження, давність їх утворення, характер болю, необхідність лікування, психологічний стан потерпілої особи, звернення по медичну допомогу після попередніх епізодів насильства. Водночас слідчий має забезпечити, щоб така інформація була отримана в належній процесуальній формі, а за потреби ініціювати проведення судово-медичної або психологічної експертизи [1, ст. 242, 243]. Недостатньо лише долучити медичну довідку: важливо оцінити її у зв’язку з поясненнями потерпілої особи, свідків, результатами огляду місця події та іншими доказами.

У провадженнях, де потерпілими або свідками є діти, особливої ваги набуває взаємодія зі службами у справах дітей, ювенальною превенцією, психологами та закладами освіти. Такі суб’єкти можуть допомогти встановити умови проживання дитини, її психологічний стан, вплив насильства на поведінку та навчання, наявність ризику подальшого перебування у небезпечному середовищі. Водночас участь цих суб’єктів повинна бути організована таким чином, щоб не створювати додаткового травматичного навантаження на дитину і не підміняти процесуальні дії неформальним опитуванням.

Проблемним залишається питання меж координаційної ролі слідчого. Слідчий не може і не повинен виконувати функції соціального працівника, лікаря, психолога або органу опіки. Водночас він має враховувати результати їхньої роботи у межах кримінального провадження. Саме тут проявляється сутність процесуальної координації: слідчий не керує всіма залученими суб’єктами адміністративно, але визначає, яка інформація є значущою для розслідування, у якій формі вона повинна бути отримана і як вона впливає на подальший план слідчих дій.

Ефективна міжвідомча взаємодія має ґрунтуватися на чіткому розподілі функцій. Патрульна поліція забезпечує первинне реагування, припинення правопорушення, фіксацію початкових обставин і безпеку на місці події. Превентивні підрозділи надають інформацію про попередні випадки насильства, профілактичну роботу та оцінку ризиків. Оперативні підрозділи виконують доручення слідчого і сприяють встановленню обставин, які неможливо з’ясувати лише процесуальними засобами. Медичні установи фіксують наслідки насильства для здоров’я. Соціальні служби та служби у справах дітей забезпечують інформацію про потреби потерпілої особи і дітей, а також можуть сприяти організації безпечного середовища. Слідчий, своєю чергою, поєднує ці напрями у межах процесуального плану розслідування.

У цьому контексті доцільно виокремити три взаємопов’язані блоки міжвідомчої взаємодії слідчого. Перший блок є доказовим. Він охоплює отримання, перевірку і процесуальне закріплення відомостей про факт насильства, його системність, наслідки для потерпілої особи, поведінку кривдника і попередні епізоди. Другий блок є захисним. Він пов’язаний із забезпеченням безпеки потерпілої особи, інформуванням її про права, врахуванням ризику повторного насильства, взаємодією щодо термінового заборонного припису та спрямуванням до служб підтримки. Третій блок є превентивним. Він спрямований на недопущення подальшого насильства, виявлення ризиків, контроль за виконанням заходів реагування та передачу релевантної інформації суб’єктам, відповідальним за профілактичну роботу.

Саме така триблокова модель дозволяє уникнути двох крайнощів. Перша полягає у звуженні взаємодії лише до виконання доручень слідчого оперативним підрозділам. Друга полягає у надмірному розширенні взаємодії до загального соціального партнерства без чіткої процесуальної мети. У кримінальному провадженні щодо домашнього насильства взаємодія повинна бути достатньо широкою, щоб врахувати комплексний характер насильства, але водночас достатньо визначеною, щоб не втратити процесуальну керованість.

Показником ефективності такої взаємодії є не кількість залучених суб’єктів, а якість отриманої та використаної інформації. Якщо потерпіла особа багаторазово повідомляє різним органам одні й ті самі обставини, але ці відомості не перетворюються на належні докази, взаємодія залишається формальною. Якщо соціальна служба має інформацію про небезпечну ситуацію

в сім'ї, але вона не врахована слідчим під час планування розслідування, доказова картина буде неповною. Якщо медичний документ не зіставлений з іншими доказами, він може втратити значення для встановлення механізму насильства. Тому міжвідомча взаємодія має оцінюватися за її внеском у повноту доказування, захист потерпілої особи та запобігання повторному насильству.

Важливим елементом є також інформаційна взаємодія. У справах про домашнє насильство слідчий має своєчасно отримувати відомості про попередні виклики поліції, складені адміністративні матеріали, винесені термінові заборонні приписи, оцінку ризиків, звернення потерпілої особи до медичних або соціальних служб. Однак інформаційні ресурси не повинні підміняти процесуальну оцінку. Дані обліків можуть вказувати на наявність ризику або попередніх епізодів, але слідчий має перевірити їх у належній процесуальній формі та оцінити разом з іншими доказами.

Окремої уваги потребує запобігання повторній віктимізації. Некоординовані дії різних суб'єктів можуть змушувати потерпілу особу багаторазово відтворювати травматичні події, надавати однакові пояснення, самостійно переносити інформацію між службами, очікувати на повторні перевірки або не отримувати зрозумілого пояснення щодо своїх прав. Завдання слідчого як процесуального координатора полягає в тому, щоб мінімізувати такі ситуації: використовувати вже отриману інформацію, планувати процесуальні дії з урахуванням стану потерпілої особи, уникати дублювання опитувань і забезпечувати взаємодію з тими суб'єктами, які можуть надати підтримку без шкоди для доказування.

Отже, міжвідомча взаємодія слідчого у кримінальних провадженнях щодо домашнього насильства повинна мати не випадковий, а процедурно організований характер. Її зміст полягає у своєчасному поєднанні процесуальних можливостей слідчого, оперативних і превентивних підрозділів поліції, медичних, соціальних та інших компетентних суб'єктів. Така взаємодія є ефективною лише тоді, коли вона одночасно забезпечує три результати: повноту доказової бази, безпеку потерпілої особи та зниження ризику повторного насильства.

Висновки. Міжвідомча взаємодія слідчого під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, є не допоміжним організаційним засобом, а однією з умов ефективного досудового розслідування. Її значення зумовлене специфікою домашнього насильства, яке часто має латентний, повторюваний і системний характер, а тому потребує поєднання процесуальних, криміналістичних, соціальних, медичних і превентивних заходів.

Слідчий у таких кримінальних провадженнях виконує роль процесуального координатора міжвідомчої взаємодії. Його завдання полягає не у підміні функцій інших суб'єктів, а у визначенні доказових потреб, організації належного отримання інформації, забезпеченні процесуальної якості матеріалів, контролі за виконанням доручень і узгодженні дій, що мають значення для захисту потерпілої особи та встановлення всіх обставин кримінального правопорушення.

До основних ознак міжвідомчої взаємодії слідчого у цій сфері належать нормативна визначеність, участь кількох компетентних суб'єктів, спільна мета, розмежування функцій, своєчасний інформаційний обмін, процесуальна керованість, комплексний характер, безперервність і спрямованість на практичний результат. Такий результат полягає не лише у збиранні доказів, а й у забезпеченні безпеки потерпілої особи, виявленні системності насильства і запобіганні повторним правопорушенням.

Наукова новизна запропонованого підходу полягає в обґрунтуванні триблокової моделі міжвідомчої взаємодії слідчого: доказового, захисного та превентивного блоків. Доказовий блок спрямований на отримання і процесуальне закріплення інформації; захисний – на забезпечення безпеки потерпілої особи і недопущення повторної віктимізації; превентивний – на виявлення ризиків повторного насильства та узгодження подальших заходів реагування.

Подальше вдосконалення практики розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, доцільно здійснювати через розроблення чітких алгоритмів взаємодії слідчого з патрульною поліцією, превентивними підрозділами, медичними та соціальними установами; забезпечення оперативного обміну інформацією про попередні звернення і ризики; підвищення якості фіксації первинної інформації; недопущення дублювання

опитувань потерпілої особи; а також запровадження практики узгодженого планування процесуальних, захисних і превентивних заходів у межах конкретного кримінального провадження.

Використана література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17 (дата звернення: 14.04.2026).
2. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 7 груд. 2017 р. № 2229-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19 (дата звернення: 14.04.2026).
3. Кримінальний кодекс України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/2341-14 (дата звернення: 15.04.2026).
4. Інструкція з організації діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 6 лип. 2017 р. № 570. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0919-17 (дата звернення: 15.04.2026).
5. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 7 лип. 2017 р. № 575. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0937-17 (дата звернення: 16.04.2026).
6. Про затвердження Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 27 квіт. 2020 р. № 357. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0443-20 (дата звернення: 16.04.2026).
7. Про затвердження Порядку винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кривдника : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 1 серп. 2018 р. № 654. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0965-18 (дата звернення: 21.04.2026).
8. Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства : наказ Міністерства соціальної політики України, Міністерства внутрішніх справ України від 13 берез. 2019 р. № 369/180. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0333-19 (дата звернення: 21.04.2026).
9. Білоус І. М. Система суб’єктів протидії домашньому насильству: проблеми взаємодії та шляхи їх вирішення. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2025. № 35(2). С. 406–415. DOI: 10.32631/vca.2025.2.65
10. Яра О. С., Стасюк Н. А. Проблемні питання здійснення кримінального провадження щодо домашнього насильства. *Вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2021. Вип. 68. С. 146–150.
11. Саббатовський В. Ю. Місце, роль і взаємодія Національної поліції України в системі суб’єктів протидії домашньому насильству. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 251–254. DOI: 10.32782/2524-0374/2024-9/58
12. Правдюк А. Л. Місце, роль і взаємодія Національної поліції України в системі суб’єктів протидії домашньому насильству. *Успіхи і досягнення у науці. Серія: Право*. 2026. № 2(24). С. 404–416. DOI: 10.52058/3041-1254-2026-2(24)-404-416
13. Король Н. П. Механізми взаємодії суб’єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству на регіональному та місцевому рівні. *Теорія та практика державного управління*. 2022. Вип. 1(74). С. 50–62. DOI: 10.26565/1727-6667-2022-1-04
14. Салманова О. Ю., Казанчук І. Д. Адміністративно-правові засади міжвідомчої взаємодії Національної поліції України з іншими суб’єктами протидії домашньому насильству в умовах сьогодення. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2025. № 2(35), ч. 2. С. 314–329. DOI: 10.32631/vca.2025.2.57
15. Гусєва В., Шаповал К. Взаємодія слідчого з іншими учасниками правових відносин під час розслідування кримінальних правопорушень, пов’язаних із домашнім насильством. *Криміналістика і судова експертиза*. 2025. Вип. 70. С. 100–112. DOI: 10.33994/kndise.2025.70.08
16. Комаринська Ю., Лісогор В., Романська В. Координаційна діяльність слідчого під час розслідування кримінальних правопорушень, пов’язаних із домашнім насильством. *Наука і правоохорона.* 2026. Вип. 1(71). С. 158–168. DOI: 10.33270/05267101.16
17. Слухаєнко Ю. М. Методика розслідування домашнього насильства : дис. ... д-ра філософії : 081 / Донецький державний університет внутрішніх справ. Кропивницький, 2023. 213 с.

18. Шаповал К. А., Прокопенко О. Ю. Організаційно-тактичні основи взаємодії слідчого з іншими суб'єктами під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством. *Вісник Кримінологічної асоціації України.* 2023. № 1(28). С. 496–504. DOI: DOI: 10.32631/vca.2023.1.48
19. Дрозд В. Окремі аспекти взаємодії слідчого з іншими органами і підрозділами при розслідуванні кримінальних правопорушень. *Професійна підготовка суддів, прокурорів та працівників правоохоронних органів: національний і зарубіжний досвід*: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. URL: https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/4a50dc47-224d-4172-982b-d60b9d8cf354/content (дата звернення: 23.04.2026).
20. Rosenbaum D. P. Evaluating multi-agency anti-crime partnerships: Theory, design, and measurement issues. *Crime Prevention Studies*2002. Vol. 14. P. 171–225.

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 r. № 4651-VI [Criminal Procedure Code of Ukraine : Law of Ukraine dated April 13, 2012 No. 4651-VI]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17 (accessed: 14.04.2026) [in Ukrainian].
2. Pro zapobihannia ta protydiiu domashnomu nasylstvu : Zakon Ukrainy vid 07.12.2017 r. № 2229-VIII [On Prevention and Combating Domestic Violence : Law of Ukraine dated December 7, 2017 No. 2229-VIII]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19 (accessed: 14.04.2026) [in Ukrainian].
3. Kryminalnyi kodeks Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 05.04.2001 r. № 2341-III [Criminal Code of Ukraine : Law of Ukraine dated April 5, 2001 No. 2341-III]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/2341-14 (accessed: 15.04.2026) [in Ukrainian].
4. Instruktsiia z orhanizatsii diialnosti slidchykh pidrozdiliv Natsionalnoi politsii Ukrainy : nakaz Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 06.07.2017 r. № 570 [Instruction on the organization of the activity of investigative units of the National Police of Ukraine : order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated July 6, 2017 No. 570]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0919-17 (accessed: 15.04.2026) [in Ukrainian].
5. Instruktsiia z orhanizatsii vzaiemodii orhaniv dosudovoho rozsliduvannia z inshymy orhanamy ta pidrozdilamy Natsionalnoi politsii Ukrainy v zapobihanni kryminalnym pravoporushenniam, yikh vyiavleni ta rozsliduvanni : nakaz Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 07.07.2017 r. № 575 [Instruction on organization of interaction of pre-trial investigation bodies with other bodies and units of the National Police of Ukraine in prevention of criminal offenses, their detection and investigation : order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated July 7, 2017 No. 575]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0937-17 (accessed: 16.04.2026) [in Ukrainian].
6. Pro zatverdzhennia Instruktsii z orhanizatsii reahuvannia na zaiavy i povidomlennia pro kryminalni, administratyvni pravoporushennia abo podii ta operatyvnoho informuvannia v orhanakh (pidrozdilakh) Natsionalnoi politsii Ukrainy : nakaz Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 27.04.2020 r. № 357 [On approval of the Instruction on the organization of response to statements and reports on criminal, administrative offenses or events and operational information in the bodies (units) of the National Police of Ukraine : order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated April 27, 2020 No. 357]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0443-20 (accessed: 16.04.2026) [in Ukrainian].
7. Pro zatverdzhennia Poriadku vynesennia upovnovazhenymy pidrozdilamy orhaniv Natsionalnoi politsii Ukrainy terminovoho zaboronnoho prypysu stosovno kryvdnyka : nakaz Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 01.08.2018 r. № 654 [On approval of the Procedure for issuing an emergency prohibitive prescription regarding the abuser by authorized units of the National Police of Ukraine : order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated August 1, 2018 No. 654]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0965-18 (accessed: 21.04.2026) [in Ukrainian].
8. Pro zatverdzhennia Poriadku проведення otsinky ryzykiv vchynennia domashnoho nasylstva : nakaz Ministerstva sotsialnoi polityky Ukrainy, Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 13.03.2019 r. № 369/180 [On approval of the Procedure for assessing the risks of domestic violence : order of the Ministry of Social Policy of Ukraine, Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated March 13, 2019 No. 369/180]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/z0333-19 (accessed: 21.04.2026) [in Ukrainian].
9. Bilous I. M. (2025) Systema subiektiv protydii domashnomu nasylstvu: problemy vzaiemodii ta shliakhy yikh vyrishennia [The system of subjects of combating domestic violence: problems of interaction and ways of their solution] Visnyk Kryminolohichnoi asotsiatsii Ukrainy 2025 № 35(2) S. 406–415 [in Ukrainian].

10. Yara O. S., Stasiuk N. A. (2021) Problemni pytannia zdiisnennia kryminalnoho provadzhennia shchodo domashnoho nasylstva [Problematic issues of criminal proceedings regarding domestic violence] Visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia: Pravo 2021 Vyp. 68 S. 146–150 [in Ukrainian].
11. Sabbatoovskyi V. Yu. (2024) Mistse, rol i vzaiemodiia Natsionalnoi politsii Ukrainy v systemi subiektiv protydii domashnomu nasylstvu [Place, role and interaction of the National Police of Ukraine in the system of subjects of combating domestic violence] Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal 2024 № 9 S. 251–254. DOI: 10.32782/2524-0374/2024-9/58 [in Ukrainian].
12. Pravdiuk A. L. (2026) Mistse, rol i vzaiemodiia Natsionalnoi politsii Ukrainy v systemi subiektiv protydii domashnomu nasylstvu [Place, role and interaction of the National Police of Ukraine in the system of subjects of combating domestic violence] Uspikhy i dosiahnennia u nautsi. Seriia: Pravo 2026 № 2(24) S. 404–416. DOI: 10.52058/3041-1254-2026-2(24)-404-416 [in Ukrainian].
13. Korol N. P. (2022) Mekhanizmy vzaiemodii subiektiv u sferi zapobihannia ta protydii domashnomu nasylstvu na rehionalnomu ta mistsevomu rivni [Mechanisms of interaction of subjects in the field of prevention and response to domestic violence at the regional and local levels] Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia 2022 Vyp. 1(74) S. 50–62. DOI: 10.26565/1727-6667-2022-1-04 [in Ukrainian].
14. Salmanova O. Yu., Kazanchuk I. D. (2025) Administratyvno-pravovi zasady mizhvidomchoi vzaiemodii Natsionalnoi politsii Ukrainy z inshymy subiektamy protydii domashnomu nasylstvu v umovakh siohodennia [Administrative and legal principles of interagency interaction of the National Police of Ukraine with other subjects of combating domestic violence in modern conditions] Visnyk Kryminolohichnoi asotsiatsii Ukrainy 2025 № 2(35) Ch. 2 S. 314–329. DOI: 10.32631/vca.2025.2.57 [in Ukrainian].
15. Husieva V., Shapoval K. (2025) Vzaiemodiia slidchoho z inshymy uchasnykamy pravovykh vidnosyn pid chas rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen, poviazanykh iz domashnim nasylstvom [Interaction of an investigator with other participants in legal relations during the investigation of criminal offenses related to domestic violence] Kryminalistyka i sudova ekspertyza 2025 Vyp. 70 S. 100–112. DOI: 10.33994/kndise.2025.70.08 [in Ukrainian].
16. Komarynska Yu., Lisohor V., Romanska V. (2026) Koordynatsiina diialnist slidchoho pid chas rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen, poviazanykh iz domashnim nasylstvom [Coordinating activities of an investigator during the investigation of criminal offenses related to domestic violence] Nauka i pravookhorona 2026 Vyp. 1(71) S. 158–168. DOI: 10.33270/05267101.16 [in Ukrainian].
17. Slukhaienko Yu. M. (2023) Metodyka rozsliduvannia domashnoho nasylstva [Methodology of domestic violence investigation] dys. ... d-ra filosofii za spets. 081 Pravo. Donetskyi derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav. Kropyvnytskyi 213 s. [in Ukrainian].
18. Shapoval K. A., Prokopenko O. Yu. (2023) Orhanizatsiino-taktychni osnovy vzaiemodii slidchoho z inshymy subiektamy pid chas rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen, poviazanykh iz domashnim nasylstvom [Organizational and tactical bases of interaction of an investigator with other subjects during the investigation of criminal offenses related to domestic violence] Visnyk Kryminolohichnoi asotsiatsii Ukrainy 2023 № 1(28) S. 496–504. DOI: 10.32631/vca.2023.1.48 [in Ukrainian].
19. Drozd V. (2026) Okremi aspekty vzaiemodii slidchoho z inshymy orhanamy i pidrozdilamy pry rozsliduvanni kryminalnykh pravoporushen [Certain aspects of interaction of an investigator with other bodies and units in the investigation of criminal offenses] Profesiina pidhotovka suddiv, prokuroriv ta pratsivnykiv pravookhoronnykh organiv: natsionalnyi i zarubizhnyi dosvid: materialy mizhnar. nauk.-praktd. konf. URL: https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/4a50dc47-224d-4172-982b-d60b9d8cf354/content (accessed: 23.04.2026) [in Ukrainian].
20. Rosenbaum D. P. (2002) Evaluating multi-agency anti-crime partnerships: Theory, design, and measurement issues. Crime Prevention Studies 2002 Vol. 14 P. 171–

Botnarenko I. A., Kryzhna V. V. Interagency Interaction of the Investigator as a Condition for Effective Investigation of Criminal Offences Related to Domestic Violence.

The article examines the investigator’s interagency interaction during the investigation of criminal offences related to domestic violence. It is substantiated that such criminal proceedings combine procedural, forensic, social, medical and preventive components. Therefore, effective investigation cannot be limited to separate investigative actions, but requires coordinated activity of the investigator, operational and preventive units of the National Police of Ukraine, patrol police, specialised units for combating

domestic violence, children's services, healthcare institutions, social services and providers of free legal aid.

The article proposes to consider the investigator as a procedural coordinator of interagency interaction. This role does not involve substituting the powers of other actors, but consists in organising proper information exchange, defining evidentiary tasks, ensuring timely execution of instructions, preventing duplication of actions and preserving the procedural quality of evidence. It is proved that interagency interaction in criminal proceedings concerning domestic violence should be distinguished from interagency partnership: the former is a procedural and functional tool for performing specific investigative tasks, whereas the latter forms a broader model of long-term cooperation between actors involved in combating domestic violence.

The article analyses the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine, the Criminal Code of Ukraine, the Law of Ukraine "On Preventing and Combating Domestic Violence", departmental acts of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and modern scholarly approaches to organising the investigator's interaction with other actors. The features of effective interagency interaction are formulated: normative certainty, procedural controllability, timely information exchange, division of competences, focus on proving the systematic nature of violence, priority of the victim's safety and prevention of secondary victimisation.

Key words: *domestic violence, criminal offence, investigator, interagency interaction, interagency partnership, procedural coordination, pre-trial investigation, evidence, victim, secondary victimisation.*

Дата першого надходження статті до видання: 28.01.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.02.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026